

Leopold Turšič:

Pred Marijinim znamenjem.

Odkar nama mamica v grobu spi,
si najina mati, Marija, Ti!
In vsak dan Te prideva sem obiskat —
jaz, Anica Tvoja, in Tonček, moj brat.

Tvoj majnik je tu, in svežih cvetic
prinesla sva zopet Ti s svojih gredic:
glej, roženkravt, nageljček, rožmarin —
na rajnko je mamico topel spomin.

Iz groba še mamica zdaj govori,
naj bova Ti zvesta otroka vse dni;
a Ti, o Marija, ne pušči sirot,
da kdaj bi zabredli na napačno pot! . . .

